

Neprihănirea... în legătură cu legea

6 octombrie 2005

Robert J. Wieland

“Haina albă, ca să te îmbraci cu ea” semnifică un “caracter nepătat, curățit în sângele scumpului lor Mântuitor” (3T 254), “neprihănirea lui Hristos” (5T 233) sau “haina neprihănirii lui Hristos” (ML 311). Ellen White a folosit deseori această expresie, făcând referire la solia 1888 a “neprihănirii lui Hristos.” Ioan însuși spune că ea este “neprihănirea sfinților” (Apoc. 19:8), evident, nu a lor înșile, pentru că ei nu au nici o neprihănire, ci a lui Hristos, care le-a fost pe deplin împărtășită, și nu atribuită pur și simplu, în sens strict și exclusiv legal.

Dacă nu s-ar mai fi făcut nici o “prezentare a neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea, ca cea pe care doctorul [Waggoner] a făcut-o înaintea noastră [în 1888] (cf. Ms. 15, 1888), Biserica Adventistă și conducerea ei ar fi fost, în mod stânjenitor, “goale.” Noi am predicat legea până când am devenit la fel de “uscați, ca și piscurile Ghilboa.” Aflându-ne pe scena la care privește tot universul lui Dumnezeu, am pretins că vestim lumii “evanghelia veșnică,” când, în realitate, noi nici măcar nu am înțeles “solia îngerului al treilea cu adevărat.” Scopul soliei 1888 era acela de a oferi “soliei advente” un conținut prețios, și bisericii o experiență bogată, care să îndepărteze cu adevărat cauza “rușinii.”

A fost acoperită goliciunea noastră atunci? Sau mai suntem încă goi? Este oare acum “neprihănirea lui Hristos” un concept plin de semnificație pentru noi?

Reprezintă ea doar un clișeu, niște cuvinte care maschează vidul? Oare “s-a pregătit... soția Lui”? [Apoc. 19:7]. Îl cunoaște ea atât de bine pe Hristos, încât, în final, să poată fi soția Lui? Dacă nu, înseamnă că încă nu este “îmbrăcată.”

Cunoaște ea neprihănirea Lui la fel de superficial ca și cele “șapte femei” care Îl apucă și vor să-l poarte numele, dar care nu vor putea niciodată să devină Mireasa Lui (compară cu Is. 4:1-4)?

Pentru solii din 1888, Hristos nu reprezenta o simplă lozincă. Ei nu au pronunțat Numele Lui și nu și-au pigmentat soliile cu prezentări actoricești, emoționale, astfel gândite încât să producă impresie. Au avut o viziune clară, obiectivă asupra lui Hristos, care se putea comunica în termenii adevărului doctrinal. Au înțeles ceva ce, în mod evident, nici unul dintre frații lor contemporani nu înțeleseseră. Acest lucru este arătat limpede în ceea ce a spus Ellen White:

“În prezentarea neprihăririi lui Hristos în legătură cu legea, așa cum a exprimat-o doctorul [Waggoner] înaintea noastră, văd frumusețea adevărului. Mulți dintre voi spuneti că ea este lumină și adevăr. Totuși, voi nu ați prezentat-o până acum în această lumină... Dacă frații noștri din conducere ar accepta doctrina care a fost prezentată așa de clar – neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea – și eu știu că ei au nevoie să accepte această doctrină, nu ar mai domina prejudecățile lor, iar poporului i s-ar da hrană la vremea potrivită” (Ms 15, 1888, Olson, Through Crisis to Victory, p. 295).

Când fratele Waggoner a prezentat aceste principii la Minneapolis, a fost prima învățătură clară asupra acestui subiect pe care am auzit-o vreodată din gura unui om, afară de conversațiile dintre mine și soțul meu” (Ms 5, 1889).

Soliei unice pe care acești frați au prezentat-o atunci i s-a dat un nume deosebit – “doctrina neprihăririi lui Hristos în legătură cu legea.” Era o recunoaștere a faptului că neprihănirea lui Hristos a fost aceea a unei ființe divino-umane adevărate care “a osândit păcatul în firea pământească,” fiind trimis “într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Rom. 8:3). Acesta a fost punctul central al soliei lor, tema ei dominantă care i-a imprimat un caracter practic. Fără acest “gând măreț,” solia lor ar fi fost lipsită de putere. Noi putem dezvolta caracterul pe care L-a dezvoltat Hristos numai dacă avem credința Lui.

Cu alte cuvinte, neprihănirea este prin credință!